

După ce, în ultimele două numere ale săptămânalului nostru, am mediatizat câte ceva din misiunile militarilor Batalionului 300 Infanterie Mecanizat „Sf. Andrei” – aflat în teatrul de operații din Afganistan, începând cu prima lună a acestui an –, accentul căzând pe dialogurile cu comandantul, cu alți ofițeri din stafful batalionului și coborând până la șefii echipajelor de pe autovehiculele angrenate în patrulele, escortele și celelalte activități specifice, întâmplător sau nu aceștia fiind în totalitate bărbați, de data aceasta vă prezentăm cinci dintre cele șapte „amazoane” ale batalionului gălățean pe care le-am întâlnit acolo, la datorie, îndeplinindu-și misiunile cu același entuziasm ca și camarazii lor, neînțelegând să se lase cu nici un chip mai prejos în ceea ce privește efortul fizic și, cu atât mai mult, să fie menajate de la vreun detaliu mai dificil din program, eventual privațiune caracteristică funcției pe care sunt încadrate. Ce-i drept, dacă unele dintre ele, în special sublocotenețele, în țară le găsești la comanda subunității, aici, în FOB¹ Lagman, unde le-am întâlnit pe toate cinci – celelalte două încadrând funcții medicale fiind mai greu de abordat datorită faptului că una era deja dislocată în FOB Varner, la zeci de kilometri de bază, iar cea de a doua încă nu ajunsese în teatru, urmând să apară cu ultimul eșalon –, duc funcții pe care, în ultima vreme, este ceva obișnuit să vedem femei.

Zece zile și o impresie

Prima cu care, având în vedere natura funcției, am schimbat primele impresii, a fost sublocotenețul **Cornelia Popa**, la Galați – comandantul plutonului de aruncătoare de 120, aici – ofițer cu relațiile publice. Se află la prima misiune și, deocamdată, are toate motivele să se felicite deoarece, având de ales între psiho-

logie și militarie, la vremea potrivită a ales-o pe aceasta din urmă. În plus, aici, în teatru, se află și prietenul ei, cu care se cunoaște de acum șase ani, din academia militară, sublocotenețul Laurențiu Zaharia, comandantul plutonului de aruncătoare de 82. Deși se văd mai rar, el fiind mai mereu angrenat în misiunile ce converg către punctele de foc înaintate precum Massoud, Varner, Mizan ș. a., rămân suficiente motive cel puțin ca să sperăm că totul se va termina cu bine și, într-un final, să aibă de aici, dincolo de o carte de vizită respectabilă privind experiența profesională, numai amintiri

REPERUL EVERESTULUI PROFESIONAL

✎ **Locotenent-colonel Dan GÎJU**
Foto: **Petrică MIHALACHE**

frumoase. Deocamdată, însă, era prematur să vorbim despre așa ceva, întrucât abia trecuseră zece zile de când, la propriu, aterizase acolo. Suficiente, totuși, pentru o impresie care, mi-a spus, i se întipărise pentru cine știe câtă vreme-n memorie: privirea copiilor din Qalat. „Nu-mi iese din minte privirea lor!... O stranie combinație de inocență și de durere. Atât de mici, de frumoși și de triști, totodată. Și, pe deasupra, desculți... Desculți în miezul iernii!”

Drumul de la rigiditate la perfecțiune

Fie făcând pe ocupatele, fie făcând fițe pur și simplu, chipurile nearătându-se deloc interesate de o eventuală mediatizare, după ce am trimis-o de două ori pe Cornelia ca să le transmită rugămintea mea, până la urmă au apărut și celelalte patru colege ale ei, dar numai când au primit ordin de la comandantul batalionului, în speță locotenent-colonelul **Adrian Soci**. Înțelesesem, desigur, că, aflându-se abia la începuturile misiunii, nu se adunaseră cine știe ce detalii interesante pentru a fi evidențiate în ziar. Conta însă enorm să stabilim coordonatele unei eventuale corespondențe ulterioare, având în vedere că două dintre protagoniste, ba chiar trei, încadrează funcții care presupun permanenta comunicare cu cât mai mulți militari din teatru; experiența finală putându-se materializa, pentru cine este interesat, desigur, cu scurte observații sau articole de substanță publicabile inclusiv în revista *Spirit militar modern*. În concluzie, așa le-am cunoscut, până la urmă, pe celelalte patru „ofițere”, câte se mai aflau la ora aceea în FOB Lagman. Mă refer la cele încadrate în Batalionul 300 Infanterie Mecanizată „Sf. Andrei”, pentru că, altminteri, și la aliații americani am remarcat, și încă într-o proporție mai mare, femei-militar.

Și cum se așezaseră în ordinea

gradelor, voi începe prezentarea cu căpitanul **Roxana Ciobanu**, consilierul juridic al batalionului, care este, într-un fel, un caz mai aparte, dat fiind faptul că, venind de la o unitate din Cluj, se află acolo în incomoda postură de unică ardeleană printre moldovence și, în plus, spre deosebire de acestea, fiind activată doar pe peri-

oada misiunii, ca în orice vreme de război, nu are nici milităria inoculată în sânge într-o doză rezonabilă. O remarcasem, de fapt, cu o zi înainte, în finalul pregătirii unei „incursiuni” la inamic, ca să spun așa, când le precisase militarilor angrenați în proiect ce responsabilități juridice au în caz că nu fac uz de armă conform reglementărilor în vigoare. Are, așadar, o dezinvoltură lesne observabilă, dată nu doar de experiența de viață, cât de caracterul oarecum rebel, însăși prezența ei în teatru fiind rodul unei hotărâri de moment, când a vrut să-și probeze sieși, probabil, cât de independentă este în luarea hotărârilor și cât de departe poate ajunge. Mai concret, soțul ei, ofițer-inginer în arma geniu, nu se afla acasă atunci când ea a decis să plece în această misiune. „Am profitat de faptul că era la curs, la București, că altminteri nu m-ar fi lăsat. Dar îi promit că n-o să mai plec!...” surâdea ea, completând: „Nu că mi-ar fi teamă aici, fiindcă este exact așa cum m-am așteptat să fie, ci, pur și simplu, pentru că mi-am dorit, am venit, am văzut...” Deocamdată este prematur să spună și că a învins, și chiar dacă privirea ei este aceea a unei învingătoare, are tăria să reziste tentației de a o reda și în cuvinte. Îmi spune însă altceva, și

anume că cele zece zile, câte s-au scurs de la sosire, i-au fost suficiente ca să-i cunoască pe moldovenii cu adevărat, pentru că avea o părere destul de deformată despre ei. Adică?, insist. „Mi se păreau prea rigizi și neînțelegători”. Pe când acum? „Acum?!” Surâde iarăși: „Acum, sunt perfecți!” Mi-a venit să râd. Normal, ar fi culmea să se apuce să-i critice când mai are de tras cinci luni de azi înainte alături de ei. Promit să revin cu noi întrebări, totuși, la finalul misiunii. Poate că, cine știe, datele problemei vor fi cu totul altele atunci.

Everestul din... Afganistan

Cel mai simplu a fost cu cea care credeam că va fi cel mai complicat; cu „psiholoaga”, adică. De o frumusețe clasică, pozând în femeia cumințică și care nu are prea multe de spus, locotenentul **Camelia Gâlcă**, absolventă a Facultății de Psihologie de la Iași în urmă cu opt ani, aflată aici, în teatrul de operații, împreună cu soțul ei, căpitanul Remus Țăranu, mi-a făcut impresia unei persoane suspect de reținute pentru un profesionist al lucrului cu oamenii. Ce-i drept, nici timpul și nici locul (biroul comandantului) nu au părut să favorizeze prea mult un dialog pe teme de psihologie a grupului în caz de conflict

aflat în mediu ostil, care să mai fie și publicat. Oricum ar fi, teren de manevră are suficient așa că viitorul, dincolo de inerentele riscuri ale unui teatru de operații, nu poate lucra decât în favoarea ei. I-am smuls promisiunea că va documenta ceva

pentru un articol în revista noastră de psihologie și sper să se țină de cuvânt. Afganistanul și, îndeosebi, oamenii care se află acolo, în prima linie a războiului aniterorist, mai au încă multe de dezvăluit.

Sublocotenețul **Ana-Maria Fătășan** este moldoveancă prin adopție, ca să spun așa, pentru că vine de undeva din Mureș. A absolvit la Sibiu, în 2006, academia militară, și a ales infanteria pentru că, susține ea, „este singura armă care mă reprezintă”. La Galați comandă nu mai puțin de 30 de sgv-i, toți bărbați, pe care nu se jenează să-i pedepsească atunci când o împune situația; „dar au fost chestii mărunte, care nu s-au lăsat cu pedepse prea grele”. Altminteri, se simte cum

nu se poate mai respectată. Nici nu mă mir, de altfel, pentru că, în ciuda feminității evidente de la o postă, la o vedere dintr-un alt unghi pare genul femeii-killer, la o adică, în sensul că are o alură de adevărat războinic atunci când o vezi cu tot armamentul pe ea, și îmi imaginez că până și cei care nu prea au încredere în calitățile efective de luptător ale unei femei nu ar ezita să ia cu asalt, sub comanda ei, o cazemată. Aici, însă, în Lagman, nu va primi niciodată, cred, un astfel de ordin, funcția ei de ofițer 4 la S2 presupunând cu totul și cu totul altceva.

În fine, deși nu cea din urmă, un alt comandant de pluton la pace, dar cu totul altceva la război, este

sublocotenețul **Angelica Mănea** (avansată la locotenent, probabil, la data apariției acestei ediții), promoție 2005. Cunoscând foarte bine limba engleză, dar și franceza, Angelica îndeplinește la FOB Lagman funcția de ofițer de legătură. Zilnic, la ora nouă dimineața, și cu ajutorul ei comunicarea între aliați se derulează fără probleme. Și nu întâmplător, pe ea și pe sublocotenețul Cornelia Popa le întâlnești peste tot, fiind cel mai ușor de găsit, gata să-ți ofere o informație utilă, o sugestie sau, cel puțin, un zâmbet optimist.

De aceea îmi place să cred că misiunea aceasta va rămâne pentru ele mai mult decât un reper pe drumul cuceririi Everestului lor profesional.

¹ Forward Operating Base, Bază înaintată de operații. (n.a.)

Radiografia insurgenței irakiene

✎ **Maior Vasile DINU**

Recent, militarii români au descoperit un dispozitiv exploziv improvizat ale cărui dimensiuni și efecte distructive l-au catalogat ca fiind printre cele mai mari de la începutul procesului de democratizare a Irakului și până în prezent. Știrea i-a transformat peste noapte în eroi.

Semnale alarmante

– **Domnule căpitan Codruț Dumitrescu, (foto) care este situația de securitate în teatrul de operații din Irak la începutul anului 2008?**

– În primul rând, vă rog să îmi permiteți să adresez un salut călduros tuturor cititorilor

Observatorului militar. Jurnaliștilor militari doresc să le mulțumesc pentru faptul că, timp de șase luni, au făcut cunoscute faptele noastre. În ceea ce privește starea de securitate în zona de sud a Irakului, unde Batalionul 32 Infanterie *Mircea* își desfășoară misiunea, pot să vă spun că s-a deteriorat semnificativ comparativ cu sfârșitul anului 2007. Acest lucru se datorează, în primul rând, elementelor insurgente care și-au intensificat acțiunile împotriva Coaliției multinaționale. Important este faptul că acțiunile vizează chiar și pe membrii poliției și ai armatei irakiene. Este un semnal alarmant pentru că atât organizațiile teroriste consacrate, cât și cele recent înființate se împotrivesc eforturilor de democratizare a țării. În fapt, facțiunile mai mici se desprind din organizațiile teroriste mari din varii motive. În general, pentru satisfacerea unor interese personale și de impunere a sentimentului de putere deplină în anumite regiuni. Deși sunt împărțite după interese și ideologii, elementele insurgente posedă o tehnologie de comunicații sofisticată și pot organiza atacuri și atentate într-un timp relativ scurt.

– **Care sunt tehnicile, tacticile și procedurile folosite de insurgenți în Irak?**

– La ora actuală, pe primul loc în ierarhia acțiunilor insurgente împotriva forțelor Coaliției se

afă atacurile cu dispozitive explozive improvizate (DEI) și, mai recent, EFP (proiectil perforant format prin explozie). Ritmul de dezvoltare a construcției și tehnicilor de amplasare s-au adaptat rapid la procedurile folosite de forțele Coaliției. Efectul distrugător al noilor EFP este inimaginabil de mare. Statistica arată că mai mult de jumătate din pierderile Coaliției se datorează acestui perfid mijloc de exprimare.

Anterior, am precizat că elementele insurgente și-au extins sfera de acțiune asupra forțelor irakiene și mai nou împotriva populației civile. În asemenea situații se înscriu atacurile sinucigăse cu mașini capcană sau diferite obiecte de transport. În cele mai multe cazuri, acțiunile insurgente se pregătesc pe timpul nopții, la adăpostul întunericului, care domină deșertul. În ultima perioadă, atacurile indirecte cu focul artileriei a crescut în intensitate și precizie prin folosirea unor calibre din ce în ce mai mari. Sunt vizate cu precădere bazele militare ale Coaliției și locurile de dispunere ale armatei și poliției irakiene. La nivelul individului, sentimentul de teamă se acutizează, datorită faptului că acest tip de atac se poate executa de pe diferite platforme de mașini modificate, după așa-zisă tactică *Trage și fugi* prin procedul de hărțuire, îndeosebi, pe timpul nopții. Demn de remarcat este faptul că acțiunile diferitelor grupări insurgente se pot multiplica. Un atac terorist sângeros poate revigora toate elementele insurgente și, din acel moment, numărul atacurilor de orice fel crește exponențial numeric.

Mai puțin utilizate în ultima perioadă sunt atacurile directe cu diverse categorii de armament ușor de infanterie. Acest lucru nu se datorează lipsei de armament și muniție, ci faptului că sunt în inferioritate numerică față de forțele Coaliției și cele irakiene, care trebuie în cel mai scurt timp să își asume responsabilitatea securității regiunii. Sunt cunoscute acele tactici folosite și exersate de fostul regim de a utiliza cu precădere ambuscada cu grupuri insurgente mici dispersate având o mobilitate deosebită. Acest lucru ne îndreptățește să afirmăm că un atac frontal se poate întâmpla oricând. În Irak, totul este imprevizibil.

– **Cum este posibilă o asemenea organizare și dotare a insurgenței irakiene?**

– În primul rând, să nu uităm că regimul Saddam a fost unul dictatorial, în care forțele fidele au beneficiat de anumite privilegii. Probabil că acum le este foarte greu să se obișnuiască cu o viață lipsită de beneficii. Este un mod de refulare, dar fiind vorba de foarte mulți bani în mâinile unei pături minoritare este foarte ușor să cumperi încrederea și fidelitatea într-o țară mult sărăcită. Să nu uităm că foarte multe din depozitele de armament și muniții ale fostei armate irakiene sunt încă nedescoperite. Acestora li se adaugă traficul cu armament și muniții care, în zona orientală, este în floare. Un lucru îngrijorător este propaganda fățișă

pe diverse canale media-electronice prin care se încearcă sprijinul populației locale. În acest sens, insurgenții irakiene folosesc la maximum internetul pentru propagandă. Acțiunile insurgente urmăresc să atragă atenția mass-mediei și amplificarea percepției existenței unui haos pe plan intern. Să nu uităm totuși că foarte mulți dintre insurgenții irakiene sunt experți cu o experiență câștigată în alte zone fierbinți de pe glob. Un factor dezavantajos este acela că în timp ce forțele Coaliției trebuie să respecte legile conflictelor armate, elementele teroriste folosesc populația locală ca scut uman și utilizează locuri protejate precum școlile, spitalele, locașurile de cult și monumentele istorice pentru a executa atacuri din ce în ce mai sângeroase.

Misiune în necunoscut

– **Recent, militarii Batalionului 32 Infanterie au descoperit unul dintre cele mai mari dispozitive explozive improvizate. Ați participat la asemenea acțiuni?**

– Pot să vă mărturisesc că am participat la toate operațiile importante ale structurii pe care o coordonez și conduc. Pentru a realiza o astfel de echipă este nevoie în primul rând de profesionalismul și dăruirea fiecăruia dintre noi. Fiecare cercetaș a fost atent selecționat și, acum, după șase

comandantul grupului și poate doar șansa a fost de partea mea. În acea zi, am fost numit deschizător și nu este o misiune ușoară. Trebuie să cercetezi o suprafață de teren care să asigure desfășurarea și ritmul de deplasare al întregului grup. Este o mare responsabilitate când știi că în urma ta sunt camarazii care își pun toată speranța în tine. Atunci am acumulat în mine întreaga energie și am prelucrat toate informațiile asimilate pe timpul instruirii genistice din țară la care am adăugat instruirea în comun cu specialiștii EOD din armata engleză. Cunosc aproape totul despre dispozitivele explozive improvizate. Spun aproape totul pentru că în acest domeniu trebuie să ții pasul, permanent să perfecționezi procedurile de acțiune.

luni, de misiune, pot spune că sunt cei mai buni dintre cei buni. Orice misiune are un anumit grad de risc dar în situații când misiunea se execută în teren și mediul social necunoscut atunci cu siguranță pericolul este deosebit. O astfel de cercetare au acționat într-o zonă de trafic intens atât pentru forțele Coaliției, cât și pentru economia Irakului. Este vorba practic de principala cale rutieră care leagă nordul de sudul țării. A fost o misiune în necunoscut și cu ajutorul providenței și al norocului am descoperit practic unul dintre cele mai mari EFP.

Aș vrea totuși să menționez că un astfel de EFP a curmat viața camaradului nostru Ioan Grosaru și alți cinci au fost răniți. Trist, dureros, dar adevărat. De această dată identificarea dispozitivului ne-a determinat să fim bucuși și mai ales satisfăcuți profesional. Cu părere de rău o spun, dar era mai bine să-l fi găsit cu cinci luni mai devreme. Nu vreau să minimalizez operațiile celorlalți militari care au descoperit la rândul lor multe alte dispozitive ucigăse însă, cel din urmă, a fost catalogat de specialiști ca fiind unul dintre cele mai mari de la începutul procesului de stabilizare și reconstrucție a Irakului. Vârful de lance al echipei care a observat indicii de demascare ai EFP a fost caporalul Dumitru Ploscar.

– **Domnule caporal Dumitru Ploscar, (foto) cum vă simțiți în postura de vedetă?**

– Nu pot să spun că sunt o vedetă. Pur și simplu mi-am îndeplinit misiunea pe care am primit-o de la

– **Care a fost prima reacție când ați descoperit acest uriaș EFP?**

– Să știți că nu mi-a fost frică. A fost simplu. La descoperirea EFP am informat comandantul grupului despre existența unui posibil EFP/DEI. Am marcat terenul și am intrat în noul dispozitiv ordonat. În astfel de situații trebuie să ai stăpânire de sine. Orice pas în plus sau în minus poate să te coste viața.

– **Domnule locotenent Rareș Man cum s-au descurcat subordonații în acea misiune?**

Misiunea a fost una cu un grad sporit de dificultate. În primul rând pentru că aceasta urma să dea girul următoarelor misiuni ale Coaliției pe una dintre cele mai circulante căi rutiere a Irakului. Practic zona în care am acționat asigură legătura economică între nordul și sudul țării. Deci este o zonă care asigură atât libertatea de mișcare ale forțelor multinaționale, dar și prosperitatea populației irakiene. Subordonații mei au acționat cu mult calm și au pus în practică tot ce au exersat pe timpul pregătirii misiunii. În aceste situații, cooperăm cu specialiștii în domeniu din armata britanică. Militarii englezi au acționat ireproșabil fiind sprijiniți de o tehnologie de top mondial. Ei au fost cei care au studiat dispozitivul și tot ei l-au catalogat ca fiind printre cele mai mari ca dimensiune și efect distructiv. În aceste momente, nu pot decât să mă simt mândru de subordonații mei care au înțeles cât de importanți sunt fiecare dintre ei în rezolvarea misiunilor. Mi-au demonstrat încă o dată, chiar dacă eram convins, că sunt luptători desăvârșiți.

